

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II. Canon vsque ad vltimam Sacræ Hostiæ Eleuationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

ipso Sacrificio offeratur. Pro quo beneficio, ei benedicimus, petentes, ut
suae redemptionis fructum nobis applicet, & nos saluet.

§. II. Canon & que ad vltimam Sacrae Hostiae Elevationem.

PRAECIPVA Missae pars, quae ad substantiam Sacrificij vsque ad e-
ius communionem pertinet, incipit à Canone, hoc est à Regula, quae
seruanda est in eius oblatione: Qui vt Sacrum Concilium Triden-
tinum deficiat, nihil omnino continet, quod non maximè sanctitatem,
ac pietatem quandam redoleat; mentesque offerentium in Deum erigat,
vt cum eo coniungantur. Cum autem hoc spectet ad ipsos Sacerdotes:
prius agemus de ijs, quae illorum sunt propria; & postea de pertinentibus
ad circumstantes,

IN PRIMIS, pars Canonis praecedens ipsam consecrationem, est o-
ratio quaedam deuotissima, habens omnes partes necessarias, vt sit perfe-
cta. Is enim, quem Sacerdos orat, est Pater aeternus, cum quo Filius &
Spiritus Sanctus sunt vnus Deus: ac proinde, quod ab vno petitur, simul
petitur ab altero. Praecipuus autem Mediator est Iesus Christus Dominus
noster, Filius eius vnigenitus; cui etiam coniunguntur alij intercessores,
inter quos commemoratur Virgo Sanctissima, Sancti Apostoli, & aliqui
Martyres; & in genere omnes Sancti. Quae petuntur sunt excelissima:
acceptatio scilicet Sacrificij, quatenus provenit à Fidelibus illud offeren-
tibus; & applicatio fructuum & effectuum eius ijs omnibus, pro quibus
petitur & offertur: hoc est in genere pro tota & vniuersali Ecclesia, Sum-
mo Pontifice, Episcopo, Rege, & omnibus Fidelibus; nominatim pro
assistentibus siue circumstantibus: permittitur praeterea Sacerdoti, vt in
ipso Memento oret nominatim, imò offerat Sacrificium pro quo volet:
quod ei licet facere vocaliter sicut reliqua dicit, aut mente tantum. Tunc
enim non tam agit publicum Ecclesiae Ministrum, quàm priuatam per-
sonam: potestque eum orandi modum sibi eligere, qui suam deuotio-
nem magis excitet. In hoc Memento reuocandae sunt in memoriam per-
sonae, & necessitates, pro quibus Missa offertur: ad has septem illas redu-
cendo. Vt in primo loco sint speciales necessitates eorum, pro quibus re-
netur ipsam Missam offerre. In secundo autem necessitates Ecclesiae, Ha-
eresibus, Schismatibus, alijsque calamitatibus oppressae. In tertio Ecclesia-
sticus Status, qui continet Summum Pontificem, Cardinales, Episcopos,
Sacerdotes, &c. In quarto Status Religiosus. In quinto Status Secularis, in
quo continentur Rex, Magnates, Iudices, Gubernatores & omnes Ciues,
& nominatim loci illius, in quo Sacerdos habitat. In sexto necessitates pa-
rentum, fratrum, aliorum cognatorum, & amicorum: imò, vt charitas
magis effundatur, etiam pro inimicis est orandum. In vltimo loco po-

I.
Pars prior
Canonis
quid dicat.

Pro quibus
Sacerd. Sa-
crific. offerri
possit.

nūm necessitates ipsiusmet Sacerdotis. Et in singulis his rebus applicari potest Sacrificium in tres fines, quod habet ad nostram utilitatem; hoc est in gratiarum actionē pro acceptis beneficijs; in satisfactionē pro admittis peccatis; & ad novas gratias & beneficia impetranda; aut ad nos liberandos à malis spiritualibus, & temporalibus incommodis; aut ad concedendum nobis augmentum contrariorum bonorum. Neque est cur in ordine omnium horum seruando hæreatur; potius enim spectanda est intentio offerentis; & Sacrificium per modum impetrationis est institutum, & valet ad omnia.

modus offerendi sacrificii.

S A T I S F A C T I O autem applicanda est illi, pro quo Sacrificium offertur: absque cuius tamen præiudicio, potest reliquis omnibus illud applicari in eo gradu, & eo modo, quo Dominus noster nouit fieri posse. Praxis autem talis esse potest; Pater æternè, offero tibi hoc Sacrificium vnitum & incorporatum ei, quod redemptor meus in nocte Cænæ, & in ipsa cruce obrulit; ad gloriam sanctissimi eius nominis, & in gratiarum actionem propter omnia beneficia in me collata ab hora, qua mundum & me ipsum creasti vsq; in hanc præsentem; & in satisfactionem pro omnibus peccatis, quæ admisi à tempore quo peccare cœpi, vsque in hanc horam; & per infinita Jesu Christi Domini nostri merita supplex oro, omnia mihi peccata condones, & ab omnibus miserijs meæ spiritualibus & temporalibus eripias; concedas verò omnia bona corporis & animæ, quæ ad tibi magis seruiendum mihi expediunt; ac denique perseverantiam in gratia & amore tuo, donec ad tuam gloriam perueniam Amen.

H V N C in modum potest eadem oblatio fieri pro re quacumq; ex superioribus positis; descendēdo ad particulares necessitates, quæ amplius premitur. Multò tamen erit commodius totam rem hanc expedire, cum se præparat Sacerdos ad Missam legendam, antequam illam inchoet; & postea in ipso Memento remittere se ad ea, quæ præparauit; vt aliquid temporis sibi superfit, in quo possit mentaliter agere cum Deo suo, agnoscens magnam suam miseriam, & indignitatem; & offerens spirituale quoddam sui ipsius Sacrificium, quo desideret totum se in Diuinum ipsius Dei obsequium impendere; & eidem supplicans, vt speciale dignetur subsidium dare ad hoc ipsum opus ita præstandum, vt illi placeat. Alium quemdam modum oblationis proponemus inferius, cum agemus de precatōne Dominica.

2.
Consecratio quib. a post. peragenda.

A C C E D E N T E iam tempore Consecrationis, induere debet Sacerdos animum valde confidentem ac generosum, cum magna tamen reuerentia coniunctum, quasi qui ipsiusmet Christi Domini personam gerere debeat. Prolatis verò Consecrationis verbis, debet oculis Fidei penetrare

ad id quod latet in ipsa Sacra Hostia, quam manibus tenet. Et quamuis tunc non sint exterius verba proferenda, prater illa quae in ipso Canone designantur. licebit tamen internè cum ipso redemptore loqui varijs modis & affectibus: nunc sicut sanctus Petrus mente cogitando: a *Tues Christus Filius Dei vivi*; nunc sicut sanctus Thomas: b *Dominus meus & Deus meus*; aliquando sicut pueri Hebraeorum: c *Benedictus qui venit in nomine Domini*. Et Possibile est, quod ego in manibus meis Salvatorem meum habeam? unde mihi tantum boni, vt in manibus meis eum habeam, qui me tenet in suis? Si aded beatus censetur fuisse Simeon, quod in vlnis suis Salvatorem infantem acceperit: quomodo non ego hoc nomine felicissimus ero, qui in manibus meis eum habeam, qui est in caelo? Cum autem Sacram Hostiam manu tenens, genua flectit: Dominum hunc adorare debet aded profunda reuerentia, vt cor suum vsque ad ipsam abyssum humiliter, quasi desiderans, in terrae profundum descendere, ob tanta Maiestatis reuerentiam. Et memor eius, quod supra dicebamus, quod Angeli descendant è caelo vt huic Domino in Sacrificio adsint: cogitare debet; in eo momento se circumdari Angelorum exercitu; & simul cum illis adorare & laudare communem omnium DOMINUM & creatorem.

Et quando ipsam Hostiam Sacram sursum eleuat: id faciet, nunc cum sensu doloris, & lachrymis; memor Dominum eundem propter ipsius peccata fuisse in cruce eleuatum, & ab omnibus contemptum; nunc idem faciet affectu quodam gaudij, & gratitudinis, quod ipsam Hostiam eleuet, vt honor ipsi Domino deferatur, & ab omnibus adoretur, quasi in compensationem praeteritorum contemptuum. Alias potest etiam in memoriam reuocare, quod idem Dominus dixit: d *ego si exaltatus fuero à terra: omnia traham ad me ipsum*: & eundem Dominum orabit, vt dignetur ipsius cor à terra ad caelum eleuare, vbi ipse ad dexteram: Patris sedet. Et alàs cum Hostiam supra caput suum eleuat, profiteri debet magnam aestimationem, quam de ipso Domino habet, quem super omnia creata eleuat, iuxta Prophetiam superius allatam: e *erit placenta tritici in capitibus sacerdotum*. Praeterea tanto amoris affectu Sacram Hostiam in suis manibus habere debet: vt sentiat aliquid doloris in corde, quod eam debeat in altari collocare: sicut virgo Sacratissima aded tenero amore filium suum amplectebatur, vt vellet nunquam à se dimittere; nec quidem in praesepio, aut cunis collocare. Quamuis affectu summae humilitatis, indignum se iudicans, qui illum in suis manibus teneat, ponat super Corporale. Eisdem verò pijs affectibus Consecratio & Eleuatio Calicis est peragenda.

Trid. Sess. 22
statim post
canones
c. Mat. 16.
16.
b. Ioan. 20.
28.
c. Mat. 21. 9

Eleuatio
quomodo
peragenda.

d Ioan. 12.
13.

e. 3.

ALTERA pars Canonis vsque ad Precationem Dominicam, est quædam alia pijsissima oratio, quæ tria complectitur. *Primum* est, oblatio quædam eiusdem Domini, qui præsens adest in memoriam Passionis, Resurrectionis, & Ascensionis eius ad cælos: in qua orandus suppliciter æternus Pater: vt Sacrificium hoc, quæ parte à nobis procedit, acceptet sicut Sacrificium quod obtulit Abel, Abraham, & Melchisedech: nostræ orationes per Sanctos eius Angelos in ipsius conspectu præsententur: vt omni benedictione cælesti, & gratia repleamur quotquot Diuini huius Sacrificij participes erimus. *Secundum*, quod illa oratio complectitur, est oblatio pro defunctis in purgatorio existentibus, Ideoque Sacros in secundo Memento, in quo defunctos commemorat, primo locum defunctum collocare debet, pro quo Sacrum celebrat; & postea parentes, amicos, & benefactores; & aliquando meminisse poterit amicum, quæ diutius in purgatorio patiuntur, aliquando earum, quæ in quasi desertæ, & pauciora habent suffragia, aliquando earum, quæ Deo vehementius amant, magisque anxie eum videre desiderant; aliquando earum, quæ in proximo sunt vt liberenter, vt citius boni sui desiderii compotes fiant. Neque est alienum, vt in eodem Memento colloquantur aliquantulum cum Deo suo, ac deinde sese offerat eius obsequio; excitent in se affectus pios supra insinuos. *Tertium*, quod eadem oratio complectitur, est pia quædam petitio, quam Sacerdos pro se & pro omnibus facit. In cuius signum percutiens suum pectus, voce clara dicit illa verba: *nobis quoque peccatoribus*, supplex orans Deum, vt nos admittat in societatem & in partem Apostolorum, & Martyrum eius, quorum aliquos in particulari exprimit.

§. III. *Quid eodem tempore faciendum iis qui Missæ interfunt.*

VENIAMVS nunc ad eos, qui Missæ interfunt, vt sciant, quid sit faciendum à principio Canonis vsque ad Pater noster; neque enim decet eos interea esse otiosos. Cum enim & ipsi sint offerentes: debent Sacrificium ipsum offerre, & orare mente, aut etiam voce, vt liberentur: ita tamen, vt si voce orent, id faciant submissè: ne Sacerdotem ipsi aut quos propè se habent, impediunt. Nam (vt S. Bonaventura ait) *missa* cauta & imprudens est oratio, quæ cum sit vna, multas impedit, & cum ipsa tepida feruentes retardat. Possunt igitur *primum* in vtroque Memento Missam offerre pro eisdem personis, eisdem necessitatibus, & in eodem fine, sicut faciunt ipsi Sacerdotes: quemadmodum supra est dictum: est enim magnæ charitatis actus, pro omnibus orare. Et Apostolus omnibus Fidelibus lequebatur, cum dixit: *a* *Obsecro primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, & gratiarum actiones pro omnibus*

Secunda
pars Cano-
nis quid
somp. 2. a.
sur, & quid
in ea facien-
dam.

In speculo. c.
10.

1.

at. Tim. 2. 1.